

PRVNÍ JARNÍ DEN

Slepýši vylézali z hlíny,
hlemýžďům sbíhaly se sliny,
kdo ležel ve dne, nemusel být líný

(možná byl přes noc v těžké práci:
snad hlídač, lékař, stevard v spacích
vagonech nebo paparazzi?)

a do jezírka s šedomodrým kamenem
svítilo první jarní slunce – ne, že ne!

Jenomže, jako kdyby práskl bič,
zafoukal vítr – světlo bylo pryč!
Hlemýždě přešla chuť, slepýši syč-

eli, že „slunce se zbláznilo,
vždyť jste to viděli –
proměnilo se v otlučenou miskul!“

Vtom zase, jako kdyby práskl bič,
zařičel vítr – mraky byly pryč!
A do jezírka tak jakoby nic
zasvitlo slunce – stál jsem blízko

a viděl slepýše, jak vylézají z hlíny,
i to, že šnekům sbíhají se sliny,
a to, že kvete první křen,
růžový, modrý, žlutý, červený.

Byl zkrátka první jarní den,
den-blázen, ztřeštěný a praštěný.

Kovové kousky (hádátka, odřené plíšek, kovová zakončení) sebrány v bývalém záměčku ve vesnici Lukavec, v roce 2015. Kamínek taky.

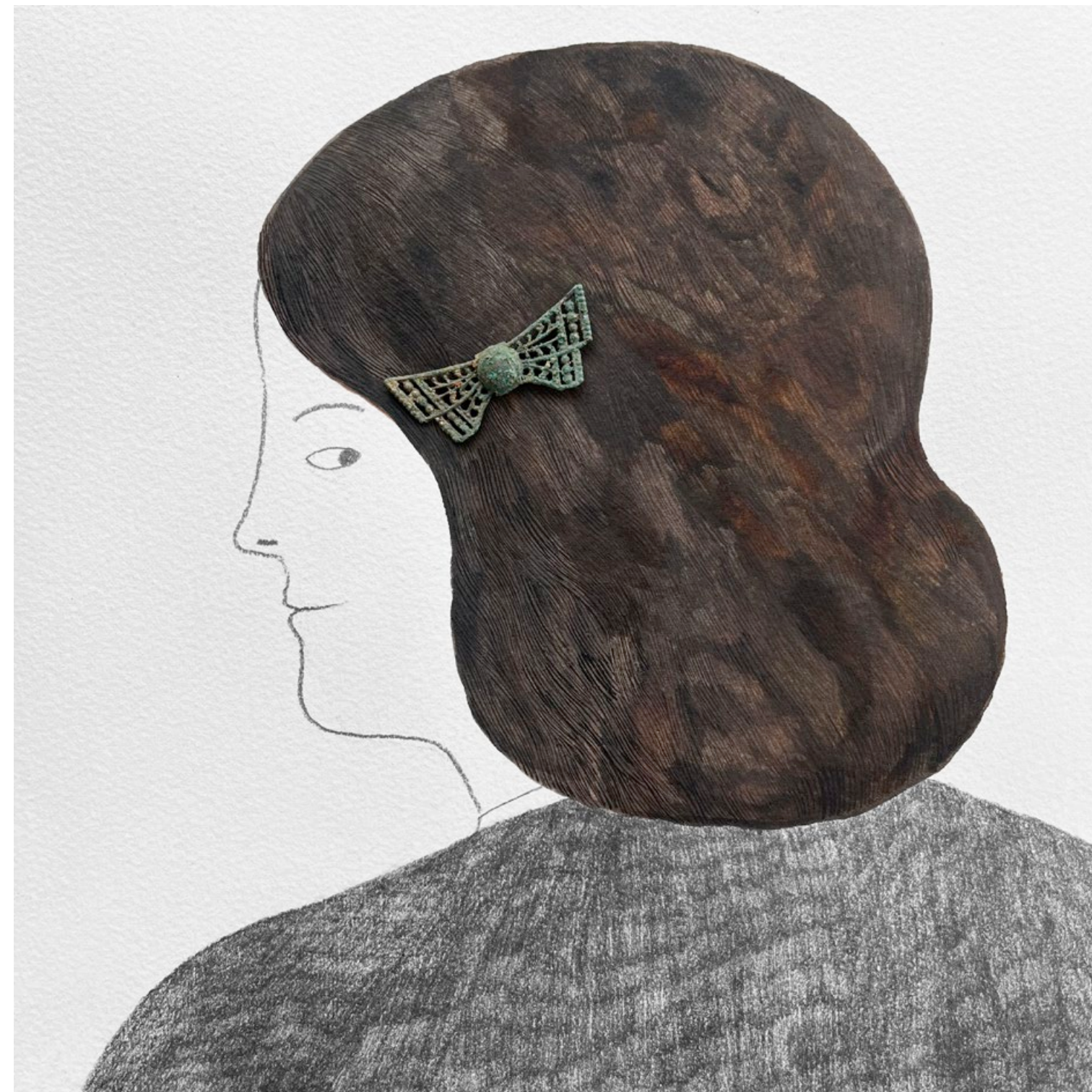

VEČERNÍ MOTÝL

Jsi plachý. Plachý jako já.
A možná ještě trochu plašší.
Jsem sama doma, než se vrátí naši –
i ty jsi sám.

Bojíš se. I já sotva dýchám,
že pláchneš. Prosím, ještě ne!
Ani se nehnu, jsem jak z kamene.
A ty – jak z prastarého stříbra.

Nalezeno v Broumově na poli. Nejprve se zdálo, že v mokré hlině leží rezavý knoflík z mysliveckého nebo vojenského stejnokroje, celý zezelenalý stářím. Pak mu narostla smaragdová křídýlka. Dívka se jmenuje Jarmilka.

PSANÍ

*Cirkusoví koně nechodí po poli.
Kovbojové chytali býky lasy.
Mladí muži bývají bázlivi.*

Nemám čas na psaní,
naštěstí dneska lije.
Píšu ti zdaleka,
až z Austrálie.

Práce je hrozně moc –
všude mám mozoly.
Už nejsem s cirkusem,
pracuju na poli.

Koně mám. Ale víš –
Jiskřička mi chybí!
Teď sedlám ryzku.
Říkám jí Cherry Queen.

Jak žiješ? Chodíte
s klukama někdy na led?
Tady se hokej hraje
na trávě. Ale

já na to nemám čas,
jsem pořád na poli.
Už musím s psáním končit,
přestalo mrholit.

Měj se. A pozdravuj
Jirku a Toníka,
Františka, Annu, Janu,
druhýho Toníka.

Skoro všechno, co je na obrázku, leželo v popelnici. Obálka s adresou bez dopisu. Barevný obrázek cirkusového koně, možná z nějaké stolní hry. Uříznutý kus klučkovské hokejky. Láďa Kubík je docela pěkné jméno. Záhrěb je hlavní a největší město Chorvatska, taky pěkné. To písmeno „M“ by mohl být Montreal, město v Kanadě. Ne úplně největší, ale druhé největší. Lidé tam milují lední hokej. I Montreal je hezké město, abychom nezapomněli.

ZKRÁTKA KONĚ, ZKRÁTKA KŮŇ!

Třáseň, třeseň, tíseň, tůň,
tuleň tleská, kluše kůň.
Kdyby koně neklusali,
tuleni by netleskali –
třeli by se, tísnili,
do tůně by skočili,
vodou by se potřísnili,
třešněmi se nakrmili.
Jenže koně klušou, víš,
taky skáčou, níž a výš,
řítí se přes, pod a nad,
jdou, cválají, běží tryskem
pozem, lesem, pláží s pískem.
Letí jako vodotrysk,
pádí jako vodopád.
Takoví jsou zkrátka koně!
Takový je zkrátka kůň!
Co tuleňům zbývá? Tleskat!
Žádné třešně! Žádná tůň!

Koňská hlavička byl dárek k narozeninám. Dlouho ležela na psacím stole vedle stojánku na tužky. Kapsička s písmenem „B“ vypárána klovídkud.

